

Anja T'KINDT

Verantwoordelijke De Ark Gent

Zijn we wat we doen? Zijn we ons diploma, ons werk en onze verwezenlijkingen? In haar bijdrage aan het boek *De mythe van de ik-identiteit* pleit Anja T'KINDT (40) voor een alternatieve visie, voor doen wat je bent. „Er wordt makkelijk en vaak gezegd dat iedereen zichzelf mag zijn, maar meestal is dat niet gemeend.”

‘We veranderen de wereld vanuit onze kwetsbaarheid’

Jozefien VAN HUFFEL

Al meer dan vijftien jaar woont ze in gemeenschappen van De Ark, maar Anja T'KINDT praat nog altijd met vuur over het samenleven van mensen met en zonder verstandelijke beperking. Bijna vergeet ze er zelfs het motto van De Ark Gent door te vermelden. „Terwijl ik iedereen hier op het hart druk om het in elke getuigenis te verwerken. Ze zouden nogal met me lachen als ik dat zelf niet deed.” Bij dezen dus: „Samen worden we honderd procent mens.”

– Welke weg bracht u naar De Ark?

Toen ik studeerde voor opvoeder bezorgden de stages me een gevoel van onbehagen. Toen wist ik niet waarom, nu wel. Je kreeg de opdracht een goede opvoeder te zijn, maar je persoonlijkheid op afstand te houden. Dat klopt niet. Je moet kunnen schakelen tussen afstand nemen en zien wat nodig is enerzijds en nabij zijn anderzijds. Na de laatste stage mocht ik toch beginnen als ouderbegeleider. Ik was 21 en woonde zelf bij mijn ouders. Wat wist ik van het leven?

Bovendien was ik gebeten door geloof. God en ik hadden nog tijd nodig. Ik besliste dus nog godsdienstwetenschappen te studeren. Eerst had ik drie maanden vakantie. In een vrijwilligerskrantje ontdekte ik dat je kon meeleven in De Ark Brugge. Ik beleefde er twee mooie weken. Nadien bleek ik omsingeld. Een vriendin wilde op weekend bij De Ark, iemand anders vertelde over haar tijd bij de gemeenschap in Canada en ik kon De Ark als thesisonderwerp kiezen. Uiteindelijk trok ik na mijn studie een jaar naar de moedergemeenschap in Frankrijk, om later tien jaar in De Ark Antwerpen te gaan wonen.

– Is De Ark een veilige cocon, afgesloten van de rest van de wereld?

Dat lijkt een risico, maar je afsluiten, is onmogelijk. In gemeenschap leven is de hemel zowel als de hel. Elk wereldprobleem kennen wij op kleine schaal. Toen we vijf jaar geleden begonnen met De Ark Gent, zaten we elkaar voortdurend in de haren. Onze oplossing was om zo veel mogelijk mensen uit te nodigen, dan was de sfeer weer helemaal goed.

Ons project is kleinschalig en dus broos. Bekijk je het met een managersblik, dan kun je slechts concluderen dat het on-

Anja T'Kindt in de huiskamer van De Ark Gent. „In gemeenschap leven is de hemel zowel als de hel.” © Frank Bahn Müller

houdbaar is. En toch bestaat De Ark al vijftig jaar. Vanuit onze kwetsbaarheid, die ons verplicht naar buiten te komen, bouwen we een netwerk van mensen die op hun beurt anders gaan denken. Vanuit onze kwetsbaarheid, onder meer door hulp te vragen, veranderen we de wereld. Daarom zijn wij een geloofsgemeenschap, omdat we geloven dat kwetsbaarheid vruchtbaar is.

„Als christen krijg je een taal mee om jezelf te bevragen”

– Heeft de ander die rol voor ieder individu?

Vandaag heerst de opvatting dat identiteit synoniem is met zelfrealisatie. Ik word moe van dat idee, wat een druk legt dat bij mensen. Alles begint bij weten dat je goed bent zoals je bent, dat dat genoeg is. Dat leer je niet zomaar. Toen ik in Leuven studeerde, wilde ik evangelisch leven. Wat een asceet was ik, en streng voor mezelf. Je

moet mensen ontmoeten die je graag zien, ook als alles mislukt. Je leert pas mild zijn voor jezelf, als anderen mild zijn voor jou. Dat ik er mag zijn, dat blijft de belangrijkste les die De Ark me leert.

– Kan de samenleving die ook leren?

We hebben het in het algemeen moeilijk om onze duisternis een plek te geven. Alles moet vrolijk zijn. Het enige juiste antwoord op „Hoe is het?” is „Goed”. Lijden is een probleem. Volgens de jongste editie van DSM, hét handboek voor psychiatrische diagnose, is rouw problematisch zodra het langer duurt dan zes maanden. Is de duisternis aanvaardt echter niet de enige weg om bij het licht uit te komen?

Je moet durven af te dalen in jezelf. Als christen is dat in zekere zin makkelijker, omdat je een taal meekrijgt om jezelf te bevragen en omdat andere mensen het je voordoen. Vanaf mijn twaalfde zat ik in de kringwerking van de parochie. Allerlei vragen kwamen daar op tafel. Wat is liefde? Is er leven na de dood? Belangrijker dan onze antwoorden, was het wroeten in onszelf.

– In *‘De mythe van de ik-identiteit’* schrijft u over *‘doen wat je bent’*. Wat is dat voor u?

Op een bepaald moment zag ik het niet goed meer zitten om verantwoordelijke te zijn. Ik ben een theaterpersoon, iemand van alles of niets, dus ik dacht meteen aan stoppen. Mijn begeleider raadde me aan uit te zoeken wie ik ten diepste ben. Enkel als ik dat ook in mijn job kon zijn, moest ik blijven. Ik vond een retraite met als centrale vraag welke specifieke kleur jou gegeven is. Zo veel mogelijk kleuren met die eigenschap, dat is je taak in het leven. Mijn voornaamste kleur, besepte is, is *out of the box*. Ik vernieuw liever dan te herhalen en ben slecht in recepten volgen. Ineens begreep ik waarom de opdracht De Ark Gent uit de startblokken te krijgen, de mijne was.

De mythe van de ik-identiteit, Halewijn, Antwerpen, 2016, 202 blz., 22,50 euro, ISBN 978 90 8528 396 6.